

den Gempelse, som man havde tiltænt Mølle-
eierne, har man ikke skaffet dem, og at de For-
ventninger, som man i den Henseende selv
nærede, ere stufede. Det er fra denne Side,
jeg finder, der kan være Anledning til at tage
Sagen for paah; jeg troer, at der kan være
Anledning til at overveie, om man ikke enten
med Hensyn til Bygningskattens Regulering,
eller ved Forandring i Assurancetariffen, eller
paa andre Maader kan komme disse Mølleiere
tilhjælp. Jeg troer, at de have et ikke saa
ringe Billighedskrav i denne Henseende. Det
er dette Vidnesbyrd, som jeg har meent at
stille dem, støttende mig til mit specielle Be-
kjendtskab til Sagens Bestaenhed og For-
holdene i det Hele.

Winther: Hvad angaaer det Punkt,
den ærede foregaaende Taler sidst nævnte, da
forekommer det mig, at Mølleierne selv have
stillet sig i en flettere Stilling med Hensyn til
Spørgmaalet om Erstatning, end de kunde have
gjort. De ere nemlig gaaede ud paa at ville
forsøge at bekæmpe den lovgivende Magts Ret
til at vedtage Lovbestemmelser som dem, der
fremkom i den paagældende Lov. Det fore-
kommer mig, at dersom de fra først af havde
arbejdet paa at gjøre det klart for Rigsdagen
og Regjeringen, at de virkelig vare komne i en
uheldig Stilling ved denne Lov, vilde de have
opvakt Sympathi for sig og vilde have kunnet
vente, at der var viist en Billighed fra den
lovgivende Magts og fra Regjeringens Side,
som jo aldeles ikke kunne have havt til Hensigt
ved at give Loven af 1852 at stude disse Med-
borgere. Man har naturligtviis, da man gav
denne Lov, troet, at de 10 Aar, som man gav
Møllerne til at modstaae Konkurrencen, skulde
være tilstrækkelige til at sætte dem i en saadan
Stilling, at de ikke lede væsentlig Skade. Nu
forekommer det mig, at efter de Oplysninger,
man paa forskjellig Maade har faaet om denne
Sag, maa man, naar man vil være upartisk,
indrømme, at deres Stilling er bleven flettere,
end man havde tænkt sig den skulde blive, da
Loven blev givet, og forsaavidt jeg ikke har
været med at foreslaae, at deres Andra-
gende skulde henvises til Regjeringen, da
er dette ingenlunde, fordi jeg har meent, at

der ikke var nogen Billighed, der kunde tale
for at indløbkomme noget af de Dunster,
som de i deres Andragende have udtalt, men
det er alene af den Grund, der er anført i
Bekænkningen og af den ærede Ordfører.
Dersom Sagen havde ligget for paa den
Maade, at den først havde været behandlet af
Regjeringen, vil jeg for min Part sige, at jeg
vilde have været meget tilbøielig til at henvise
deres Andragende til Regjeringen med Hensyn
til eet Punkt, nemlig Afkøffelsen af Mølle-
støls-Hartkornet eller i det Mindste en Red-
sættelse i samme Forhold til Antallet af Møl-
lerne, hvad enten det var saadanne, der malede
for Alle eller alene for enkelte Forbrugere;
efterhaanden som der blev oprettet saadanne
Møller, forekommer det mig, at der burde
affortes endeel i de tidligere Mølleres Mølle-
støls-Hartkorn. Det kan imidlertid ikke falde
mig ind at opholde mig længere ved denne
Sag, da der ikke foresligger noget Afstemnings-
punkt derover. — Med Hensyn til det andet
Punkt beklager jeg, at Udvalget har været i den
Nødvendighed ikke at kunne gjøre nogen Indstil-
ling om at indløbkomme det indgivne Andragende.
Det er med Hensyn til det attraaede Vaan af
Statskassen til Udvidelse af Postforbindelsen
med Island. Det forekommer mig, at der er
fremkommet forskjellige Udgiftsposter i Finants-
loven, som efter min Mening i det Mindste
ikke have været mere paatrængende nødvendige end
den, som man maatte have opført for at
indløbkomme dette Andragende. Der har i den
senere Tid, efter hvad man har læst i Bladene,
været et Exempel paa, hvor nyttigt det kunde
være, at der var et større Dampstib, som kunde
gaae om paa den nordlige Side af Island.
Der er nemlig der indtruffet det beklagelige
Tilsælde, at Postbaaden er forløst og flere
Mennesker derved omkomne. Havde man et
Dampstib paa den nordre Side af Landet,
vilde sige Tilsælde ikke indtræffe. Det er
imidlertid alene Hensynet til Finantsministerens
bestemte Modstand, som gjør, at Udvalget ikke
har troet med Nytte at kunne gjøre nogen
Indstilling angaaende denne Sag. Jeg vil haabe,
at Ministeren ad Aare vil gjøre noget i denne
Retning, hvis et lignende Andragende frem-
kommer, eller at der, endog saa uden at et saa-